

ΑΝΘΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΣΙΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΥΨ. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ, 1898. ΑΡΙΘ. 312

Συνδρα: έτησ. έν Ελλάδι Δρα 1:

ΔΙΗΜΕΡΙΣ

Είς ούδένα, κλήν τών ταυτικών
άνταποκριτών, στέλλεται ή «Εφημερίς
των Παιδών» άνευ προκληρημής.

Εξωτερικῶ φρ. 2.

Εν ὀψ Σταδίου ἀριθμ. 26.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΗΡΩΕΣ

(διάσημ' Έφ. τῶν Παίδων.)

(Έκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ὕπὸ Z.

Τὸς προηγούμενον φύλλον.

Έν τούτοις ὁ Μπαρμπούτος, ἄν καὶ χορτάτος, ἐτριγύριζεν ὄμως, δεῖων τὴν οὐρὰν, καὶ ζητῶν μερίδα, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν κυνῶν, ὅταν βλέπουν ἄλλους νὰ τρώγουν. Ὁ Γιαννάκης ἠγάπα τὰ ζῶα, καὶ προθύμως τῷ ἔτεινε μίαν πλήρη κουταλιὰν ζωμοῦ, ἣν κατεβρόχθιδεν ὁ Μπαρμπούτος ἐν βίπῃ ὀφθαλμοῦ, κατόπιν δὲ δευτέραν καὶ τρίτην, καὶ οὕτως ὁ Φουγάσδος, λίαν κολακευθεὶς καὶ ἐνδομύχως συγκεκινημένος, ἐγέλα παταγωδῶς, καὶ ἐσκέπτετο ὅτι «πολὺ νόστιμος ἦτο αὐτὸς ὁ μικρὸς!»

Τὸ αὐτὸ ἐσκέπτετο βεβαίως καὶ ὁ Μπαρμπούτος, ἔάν αἱ κινήσεις τῶν ὠτων καὶ τῆς οὐρᾶς, δύνανται νὰ ἐκφράσωσι τοιαύτην σκέψιν. Οὕτω δὲ, ἐκ πρώτης ὄψεως, οἱ τρεῖς οὔτοι, ὁ στρατιώτης, ὁ κύων καὶ ὁ ἀγριόπαις, εὐρέθησαν συνδεδεμένοι διὰ δεσμοῦ ἀμοιβαίας συμπαθείας.

Ἄλλ' ἤδη ὁ κρότος τοῦ τυμπάνου ἐκάλει τοὺς στρατιώτας εἰς τὸν στρατόνα.

«Ἐμπρός! ἄδειασέ μου τὴν σκουτέλα! Καὶ ἂν σοῦ κάνῃ ὄρεξι πάλιν αἰθριον, ἐδῶ θὰ μάς εὐρῆς στὴν ἴδιαν ὄρα.» Αὐτὸς ἦτον ὁ ἀποχαιρετισμὸς τοῦ Φουγάσδου πρὸς τὸν Γιαννάκην, ἐνῶ ὁ Μπαρμπούτος πρὶν ἀκολουθήσῃ τὸν Κύριόν του, ἐγλέψε δύο ἢ τρεῖς φορές τὰς χεῖρας του.

Τὴν μεταμεσημβρίαν ἐκείνην, ὁ Γιαννάκης τὴν διήλθε ὅπως καὶ τὴν πρῶταν, περιπατῶν ἀδιακόπως καὶ ἀτενίζων εἰς πᾶσαν γωνίαν, νομίζων ὅτι θὰ εὐρῆ ἐκεῖ τὴν μητέρα του. Τὴν δὲ νύκτα ἐκοιμήθη εἰς τὸ ὑπαιθρον, ἢ μάλλον, ὑπὸ τὴν μεγάλην πύλιν τῆς μητροπόλεως. Δὲν ἦτο λοιπὸν παράδοξον ὅτι τὴν ἐπαύριον ἠσθάνθη μεγάλην ἀνάγκην θερμῆς τροφῆς, καὶ ἐπο-

μένως, ὅτε ἀκριδῶς τὴν μεσημβρίαν, εὐρέθη πρὸ τοῦ στρατῶνος ἀναμένων τὴν διανομὴν τοῦ ζωμοῦ. Ἐνεφανίσθη τέλος ὁ λέσθης βασταζόμενος ὑπὸ δύο στρατιωτῶν καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Φουγάσδου καὶ τοῦ Μπαρμπούτου.

Ὅταν ὁ κύων διέκρινε τὸν Γιαννάκην εἰς τὸν ὄμιλον τῶν ἐπαιτῶν, ἔτρεξε πρὸς αὐτόν, δεῖων τὴν οὐρὰν καὶ τὰ ὠτά του, εἰς ἐνδειξιν φιλοφρονήσεως καὶ ἀγάπης. Ὁ Γιαννάκης ἀφ' ἑτέρου ἀπάντησεν εἰς τὰς ἐνδείξεις ταύτας ἀπλοσύντα, λαμβάνων τὸν Μπαρμπούτον ἀπὸ τὰ ὠτα, καὶ φιλῶν αὐτόν εἰς τὸ στόμα. Ἡ συνενόσις τῶν δύο τούτων φίλων ἦτο τελετή, ὁ δὲ Φουγάσδος κατενχαριστημένος, ἐγέλα μὲ ὄλην του τὴν καρδίαν.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ κύων καὶ ὁ παῖς διεμοιράσθησαν ἀμερολήπτως τὸ περιεχόμενον τῆς γαβάθρας, μίαν κουταλιὰν ὁ Γιαννάκης καὶ μίαν ὁ Μπαρμπούτος, μύτην μὲ μύτην, ὡς δύο παιᾶνοι σύντροφοι.

«Δὲν μοῦ λές, μικρέ, πῶς εἶσαι ἐδῶ μόνος; Πῶς δ' ἀφήνει ἡ μητέρα σου νὰ τρέχῃς ἔτσι; Ζεύρεις ὅτι εἶμαι περιέργος νὰ μάθω τί κάνεις ἐδῶ;» Εἶπεν ὁ Φουγάσδος, ὅστις ἐκάπνιζεν ἐκεῖ πλῆσιον ἐνῶ ἐπετήρει τὴν διανομὴν. — «Τώρα σὲ μίαν στιγμὴ θὰ μιλήσωμε, καὶ θέλω νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς πῶς γίνεται καὶ γυρίζεις ἔτσι.»

Ἄλλ' ἡ στιγμὴ ἐκείνη δὲν ἦλθε, διότι ὁ Φουγάσδος ἠναγκάσθη νὰ διακόψῃ τὴν συνομιλίαν, ἵνα ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις, ἐνὸς λοχαγοῦ ὅστις τὸν ἐκράτησε μέχρις ὅτου ἡ σάλπιγξ ἀνεκάλεσε τοὺς στρατιώτας εἰς τὸν στρατόνα.

Δὲν εἶχε καιρὸν εἰπῆ νὰ φωνάξῃ εἰς τὸν Γιαννάκην ἐν εἰδει ἀποχαιρετισμοῦ.

— «Αἰθριον θὰ σὲ δοῦμε βέβαια πάλιν— αἰ;» — καὶ ἀπεμακρόνη μετὰ τοῦ Μπαρμπούτου ἐνῶ ὁ Γιαννάκης ἠτένιζε μὲ θαυμασμὸν καὶ εὐγνωμοσύνην.

Τὴν ἐπαύριον, ἀφοῦ ἐκ νέου διήλθε τὴν νύκτα εἰς τὸ ὑπαιθρον, ὁ Γιαννάκης εὐρέθη κατὰ τὴν συνήθει ὄραν, εἰς τὴν θύραν τοῦ στρατῶ-

νος. 'Αλλ' ὦ! τοῦ θαύματος, οὔτε Φουγάσος οὔτε Μπαρμπούτος, οὔτε κἀν ἴχνος λείπτος! 'Ἡ αὐτὴ ἴτω βνω κάτω, πλήρως ἐφοδίων στρατιώται ἐτρεχον ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐσπευμένως οὐδεις ἐπρόσθεον εἰς τοὺς πτωχοὺς πελάτας οὔτινες ἠτένιζον μελαγχολικῶς πρὸς τὴν θύραν τοῦ μαγειρείου. Τὸ σύνταγμα ν' ἀναχωρήσῃ αὐθημερόν, εἶχε λάβει διαταγὴν.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΤΙΣ ΑΝΕΒΑΛΥΨΕ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Πέρσι καὶ ἰφίτες πολλὰ ἀκούομεν περὶ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Δυτικοῦ ἡμισφαιρίου ὑπὸ τοῦ Κολόμβου. 'Αλλ' ἦτο ἔραγε οὗτος ὁ πρῶτος ἕξνος, ὅστις ἐπάτησε τὸ χῶμα τῆς Ἀμερικῆς;

Εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον ὑπάρχει βιβλίον τι ὀνόματι Zobedi, καθ' ὃ μοναχοὶ Βουδδισταὶ ἐκ Κίνας ἐρχόμενοι προσήγγισαν εἰς τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Βορείου Ἀμερικῆς κατὰ τὸ ἔτος 432 μ. Χ., καὶ ὠνόμασαν τὴν νέαν ταύτην χώραν Φου-σάγγ.

Μετὰ τινα ἔτη, ἦτοι τὸ 464, Κινέζος τις ὀνόματι Χοϊ-Σιν μετὰ τινων συντρόφων του ἐκίνησαν διὰ τὴν νέαν γῆν, καὶ νομίζεται ὅτι ἀπεδιδάσθησαν εἰς τὰ δυτικὰ παράλια τοῦ Μεξικῶ. 'Ἡ ἐκθεσις τοῦ πλοῦ τοῦ Χοϊ-Σιν κατεχωρήθη εἰς τὰ Χρονικὰ τοῦ Σινικοῦ Κράτους.

Περὶ τὸ 727 ἱεραπόστολοι Ἰρλανδοὶ ἀνεκάλυψαν τὴν νῆσον Ἰσλανδίαν καὶ ἱδρυσαν ἀποικίας ἐκεῖ, αἵτινες κατῴρθωσαν νὰ διατηρηθοῦν ἐπὶ 100 σχεδὸν ἔτη, ὕστερον ὅμως ἐγκατελείφθησαν. Τὸ 860 μ. Χ. ἡ Ἰσλανδία ἀνεκαλύφθη ἐκ νέου ὑπὸ τῶν Σκανδιναύων, οἵτινες τὴν ὠνόμασαν Ἰσλανδίαν (ἦτοι γῆν τοῦ πάγου). Δεκατέσσαρα δὲ ἔτη μετὰ ταῦτα ἱδρύθη ἡ νῦν πρωτεύουσα Ρεύικαβικ.

Ὀλίγον πέραν τῆς Ἰσλανδίας πρὸς δυσμὰς κείται ἡ Γρηνλανδία, διὸ καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀνακαλυφθῇ καὶ αὐτή. Τοῦτο ἐγένετο τὸ 876 μ. Χ. ὑπὸ τινος Σκανδιναύου ὀνόματι Ρούννιβζορν, μόλις ὅμως τὸ 983 ἱδρύθη ἐκεῖ ἀποικία μόνιμος.

Τὸ 995 Βιάρνι τις ἀποπλεύσας ἐκ Νορβηγίας νὰ εὕρῃ τὸν πατέρα του ἐν Γρηνλανδίᾳ, παρεσύρθη ὑπὸ ἐναντιῶν ἀνέμων καὶ προσήγγισεν εἰς τὰ παράλια τῆς Νέας Σκωτίας, Νέας Γῆς καὶ Λαβραδώρ, ἐκεῖθεν δὲ παραπλέον ἀνῆλθε μέχρι Γρηνλανδίας. Αὐτὸς ἦτο ὁ πρῶτος Εὐρωπαῖος ὅστις εἶδε τὴν Ἀμερικὴν. Ὅταν δὲ ἐπέστρεψεν εἰς Νορβηγίαν, ὅλοι τὸν ἐπέπληξαν διότι δὲν ἐξῆλθε νὰ ἐξετάσῃ τὰ νέα παράλια ἄπερ ἀνεῦρε, τάχιστα δὲ κατηρητίθη πλοῖον, ὅπως ἐκπλεύσῃ διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον, καὶ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ βασιλοπαιδὸς Λίφ τοῦ Εὐτύχου, ἀνεχώρησε

διὰ Ἰσλανδίας καὶ Γρηνλανδίας εἰς τὴν νέαν ἡπειρον. Ἀπεδιδάσθησαν οἱ Νορβηγοὶ οὗτοι πρῶτον πλησίον τῆς νῦν Βοστώνης καὶ, ἐτι περαιτέρω πρὸς νότον παραπλέοντες, ἱδρυσαν καὶ μόνιμον σταθμὸν. Ὀνόμασαν δὲ τὴν χώραν Vinland ἦτοι χώραν ἀμπέλων· καὶ ἐπανῆλθον εἰς Γρηνλανδίαν μὲ φορτίον σταφυλῶν καὶ ξυλείας. Τὸ 998 ὁ θεῖος τοῦ Λίφ κατέπλευσεν εἰς τὴν Βινλανδ ταύτην, διεχείμασεν ἐκεῖ καὶ περιεργάσθη τὸν κόλπον τῆς Νέας Ὑόρκης, εὐρῶν, καθὼς εἶπιν, ἐν ἔξυλινεν παράπηγμα ἀλλὰ μὴ ἰδὼν οὐδαμοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ ἐπόμενον ἔτος παρέπλευσε τὰ βορειότερα παράλια τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἐφόρευσε ὀκτὼ Ἐσκιμῶ (ἰντοπίους). Ἀλλὰ συγχρόνως ἐν τινι ἀψιμαχίᾳ ἐφονεῖθη καὶ ὁ ἴδιος καὶ ἐτάφη οὐχὶ μακρὰν τῆς νῦν Βοστώνης. Τὸ 1002 καὶ ἄλλη ὁμοία ἀποστολὴ ἐπισκέφθη τὰ παράλια τῆς Βορείου Ἀμερικῆς ἀλλ' ἀνευ μεγάλων ἀποτελεσμάτων. Τὸ 1007 κατέπλευσεν αὐτὸς στόλος ἐκ τριῶν μεγάλων πλοίων ὑπὸ τὸν Νορβηγὸν Θῶρφιν μὲ 140 ἀποίκους ἐξ Ἰσλανδίας· ἀλλ' ἀφοῦ ἐπὶ δύο ἔτη περιεργάσθησαν διάφορα μέρη, ἐπανῆλθον ἄπρακτοι εἰς Γρηνλανδίαν. Κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἐγεννήθη τὸ πρῶτον Εὐρωπαϊκὸν παιδίον ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ, ὁ υἱὸς τοῦ Θῶρφιν, πρόγονος δὲ τοῦ διασημοῦ γλύπτου Θῶρβαλδσεν τῆς ἐποχῆς μας. Ἐπίσης καὶ τὸ 1011 ἄλλη ἀποστολὴ Νορβηγῶν εἰς ἱκεῖνα τὰ μέρη ἐπανῆλθον ἄπρακτος, ἀφοῦ σχεδὸν ἐξηφανίσθησαν ἀλληλοσφαζόμενοι οἱ ἀποικοὶ. Αὕτη εἶναι ἡ τελευταία ἐμφάνισις Σκανδιναύων εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

Ταῦτα ἱρανίσθημιν ἐκ τῶν Antiquitates Americanas, συγγράμματος ἐκδοθέντος ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας τῆς Δανίας.

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟΝ

Παρομιώδης πλέον εἶναι ἡ ἀποτυχία ὄλων τῶν μέχρι τοῦδε προσπαθειῶν τῆς ἐπιστήμης, ὅπως λύσῃ τὸ ζήτημα τῆς ἐναερίου κινήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἀπὸ τοῦ μυθολογικοῦ Ἰκάρου καὶ ἐνταῦθεν, ὅλοι οἱ ἀεροναῦται, οἵτινες ἐνόμισαν ὅτι ἐφεῦρον τρόπον τοῦ πατρὸς ἀπέτυχον, οὕτως ὥστε κατήντησε πλέον τὸ πρᾶγμα ἐπίσης γελοῖον ὅσον καὶ ἡ εὐρεσις τοῦ ἀεικινήτου. Ἐσχάτως ὁ μως εἰσῆλθε τὸ ζήτημα τῆς ἐναερίου συγκοινωνίας εἰς ἐνθαρρυντικώτερον στάδιον, ἀφ' οὗ οἱ πρωτεύοντες ἐν ταῖς θετικαῖς ἐπιστήμαις ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐν Ἀμερικῇ ἀφισροῦσι καὶ συγκεντρώνουσιν ὅλην τὴν προσοχὴν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο. Τὴν σήμερον τὸ ἀερόστατον ἔχει κατα-

τήσαι ἀπαραίτητον εἰς πάντα τέλειον Εὐρωπαϊκὸν στρατόν, καὶ ἡ Γαλλία καθὼς καὶ ἡ Γερμανία ἔχει λόγους ἀεροστατικούς, ὧν οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ἄνδρες ἀποκλειστικῶς μὲ τὴν ἀεροναυτικὴν ἀσχολοῦνται.

Ὁμοίως καὶ εἰς τὸ ζήτημα τῶν κινήτων ἀεροστάτων γίνεται μεγίστη πρόοδος, ταχέως δὲ ἐλπίζεται ὅτι καὶ τοῦτο θὰ ᾔηαι λελυμένον. Ἡ τελευταία ἀπόπειρα εἰς τὸν κλάδον τοῦτον ἐγένετο ἐκ μέρους τοῦ καθηγητοῦ Λάγγλεϋ, διευθυντοῦ τοῦ Σμιθσωνεῖου Ἰνστιτούτου ἐν Βασιγκτῶνι, ὅστις εἶναι συγγραφεὺς γνωστοῦ ἔργου ἀστρονομικῆς, καὶ ἐφευρέτης τοῦ βολομέτρου (μηχανήματος πρὸς καταμέτρησιν τῶν ἐλαχίστων ἀκτίων τῆς θερμότητος). Οὗτος ἐφεύρεν ἐσχάτως καὶ ἀτμοκίνητον ἀερόστατον, τὴν περιγραφὴν τοῦ ὅπουλου μεταφέρομεν ἐκ τινος ἐγκρίτου Ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ

Τὸ ἀερόστατον τοῦτο ἐν παρόδῳ εἰρήσθη, δὲν εἶναι εἰμὴ πρότυπον (μοδῆλλον). Ἐχει σχῆμα ἰχθύος, ἢ τῆς γνωστῆς πολεμικῆς τορπίλης. Διὰ τοῦ μέσου, κατὰ μῆκος, διέρχεται κύλινδρος στερεώτατος (ἀνάλογος πρὸς τὴν σπονδυλικὴν στήλην τοῦ ἰχθύος) ἐκ μίγματος χάλυθος καὶ ἀλουμινίου, μήκους μὲν 5 μέτρων, πάχους δὲ 5 ἑκατοστῶν τοῦ μ. Πρὸς στερεώσιν τῆς σπονδυλικῆς ταύτης στήλης ὑπάρχουν πλευραὶ (παῖδια) ἐκ χάλυθος, αἵτινες καὶ αὐταὶ στερεοῦνται διὰ δοκῶν ἐξ ἀλουμινίου κατὰ μῆκος τοῦ ἰχθύος, ἰνούμενων δὲ ὅλων μὲ τὸν μεσαῖον κύλινδρον εἰς τὴν οὐρὰν. Οὕτως ἀποτελεῖται σύμπλεγμα στερεώτατον, καὶ συνάμα ἐλαφρότατον, ἀφοῦ, ὡς γνωστὸν τὸ ἀλουμίνιον εἶναι ἐλαφρότατον μέταλλον. Αἱ μηχαναὶ εἶναι τοποθετημέναι εἰς τὴν κεφαλὴν (οὕτως εἰπεῖν) τοῦ ἰχθύος. Ζυγίζουσιν 60 ουγγίας καὶ ἀναπτύσσουσιν δύναμιν ἑνὸς ἵππου! Οἱ λέβητες τέσσαρες τὸν ἀριθμὸν εἶναι ἐκ λεπτοῦ χαλκοῦ καὶ ζυγίζουσιν ἕκαστον περίπου 3 ὀκάδας καὶ εὐρίσκονται εἰς τὸ μέσον τοῦ ἰχθύος. Ἀντὶ ὕδατος μεταχειρίζονται μίγμα τι ὑδροανθρακικοῦ ὀξέος εὐκόλως ἐξατμιζομένου εἰς πολὺ μικρὰν θερμοκρασίαν. Ἀντὶ ἀνθράκων καίεται γαζολίνα (εἶδος νάφθας), ὑπάρχει δὲ εἰς τὴν οὐρὰν τοῦ ἰχθύος δεξαμενὴ χωροῦσα ἀρκετὴν γαζολίνην ὅπως τρέφεται τὸ πῦρ ἐπὶ πολλὰς ὥρας. Εἰς τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς εἶναι δύο ἔλικες μεγάλαι, δυνάμενοι νὰ λοξευθῶσιν, ὅπως ἀλλάσση διύθυνσιν τὸ ἀερόστατον· αἱ ἔλικες αὗται δύνανται νὰ κάμουν 1700 στροφὰς κατὰ λεπτόν. Ὑπάρχουσιν τέλος καὶ δύο ζεύγη πτερόγων, ἧτοι μεγάλαὶ ἐπιμήκεις σκελετοὶ ἐξ ἀπλουμνίων ράβδων, κεκαλυμμένοι μὲ μεταξωτὸν ὕφασμα. Αἱ πτέρυγες αὗται κρατοῦν αἰωρούμενον τὸ ἀερόστατον,

ὅταν ἴχουν κλίσιν ἐπίπεδον. Δύνανται ὁμως νὰ λάβω κλίσιν ἀνωφερῆ ἢ κατοφερῆ, οὕτως ὥστε νὰ ἀνέρχεται ἢ νὰ κατέρχεται πρὸς τὴν γῆν τὸ ἀερόστατον.

Ὁ καθηγητὴς Λάγγλεϋ ἔκαμεν ἤδη ἐπιτυχῆστατα πειράματα μὲ μικρὰ πρότυπα τοῦ ἀεροστάτου του, ἅτινα τιθέμενα εἰς κίνησιν ἐπέτων ἐντὸς τῆς αἰθούσης τῶν παραδόσεών του, ὡς φυσικὰ πτηνά. Ἦδη πρόκειται νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἐφεύρεσίν του εἰς μεγαλύτερον μέγεθος. Ἄς ἴδωμεν τι θὰ ἀπογείνη καὶ αὐτό!

ΠΗΓΗ ΝΑΡΚΩΤΙΚΗ

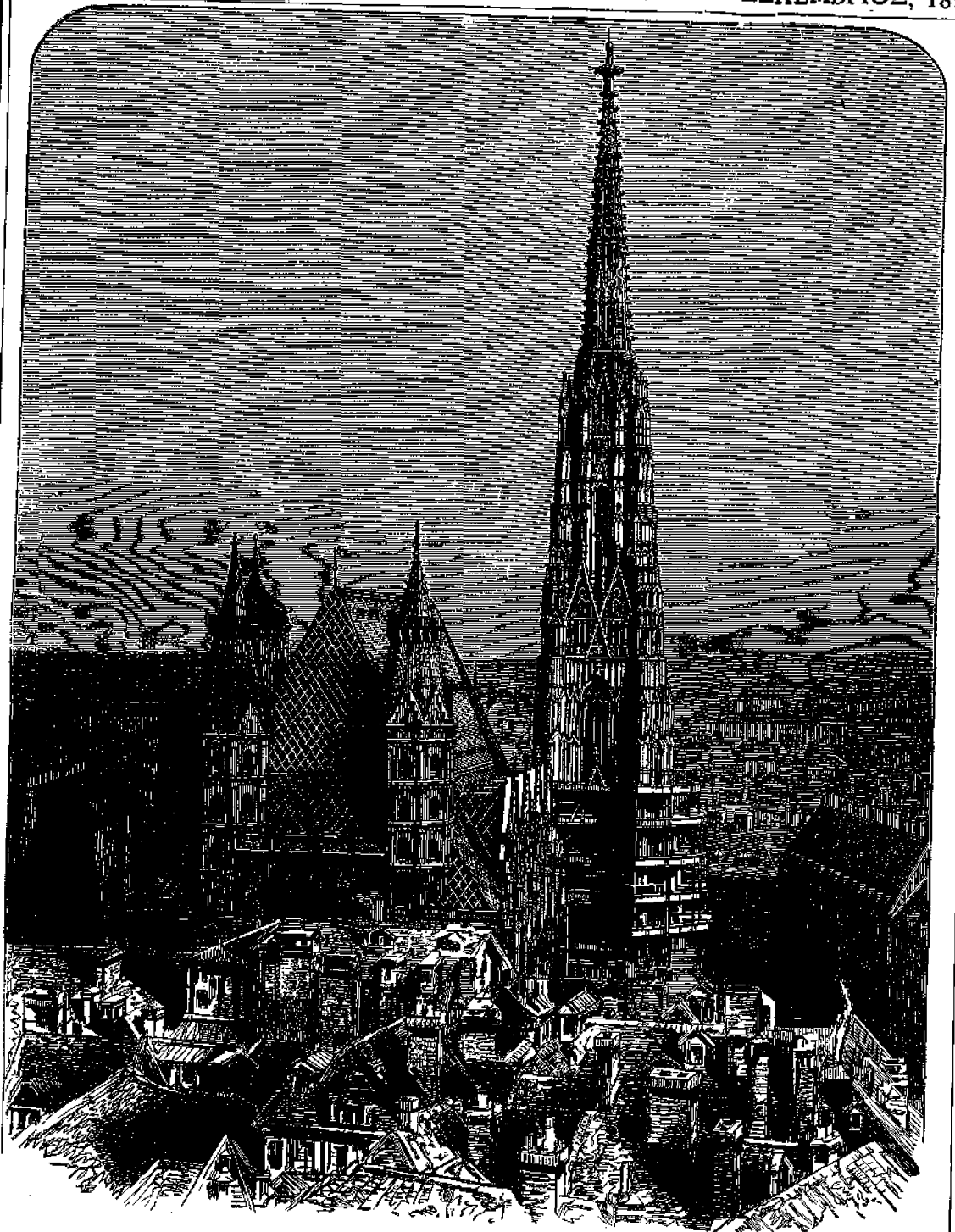
Πλησίον εἰς τινὰ κόρην τῆς Καλιφορνίας εὐρέθη πρὸ τινων ἐτῶν πηγὴ ὕδατος πολὺ περιεργον. Τὸ ὕδωρ τοῦτο δὲν διαφέρει τοῦ κοινοῦ ὕδατος εἴτε κατὰ τὴν ὄψιν εἴτε κατὰ τὴν γεῦσιν, (ἐκτὸς τοῦ δεῖ ἦτο ὀλίγον ἀλμυρόν). Ἄλλ' ὅταν πίνῃ τις ὀλίγον ἐξ αὐτοῦ, καταλαμβάνεται ἐντὸς ἡμισίας ὥρας ἐπὶ τελείας νευρώσεως, ὥστε νὰ μὲνη ἐπὶ ἀρκετὰς ὥρας ἀναίσθητος.

Εἰς τοὺς Ἰνδιανούς ἡ πηγὴ αὕτη εἶναι γνωστὴ ἐπὶ πολλὰς ἤδη γενεάς. Τὴν καλοῦν δὲ τὴν «πηγὴν τοῦ ἕπνου» καὶ ἀναμφιβόλως πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, ὅταν ἐβαρύνεσθαι τὴν ζωὴν, θὰ ἐπιον ἐκ τοῦ ὕδατος τοῦτου, ἵνα μεταβῶσιν εἰς τὰ Ἠλύσια κνηνητικὰ πεδία, ἅτινα προσδοκῶσι μετὰ θάνατον.

Πολλὰς δὲ εὐρίσκονται πτώματα ζώων—δορκάδων, ἀλαπίκων, καὶ πτηνῶν ἀκόμη—εἰς μικρὰν ἀπόστασιν τῆς πηγῆς, ἅτινα ἐπιον καὶ δὲν ἐπρόφθασαν οὐδὲ νὰ ἀπορμηκρυνθῶν, προτοῦ τὰ καταλάβῃ ἡ νάρκη.

Οἱ γεωλόγοι οὐδὲν ὀρνετὸν ἀνεκάλυψαν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, διὰ νὰ ἔγῃ ἐπιφραδῆ τὸσον παραδόξως τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς ταύτης. Μέχρι τοῦδε ὁμως, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, δὲν ἐγένετο ἀκριβῆς χημικὴ ἀνάλυσις τοῦ ὕδατος τοῦτου.

Ὁ ὁμογενὴς καὶ φίλος κ. Μ. Ἀναγνωστόπουλος διευθυντὴς τοῦ μεγάλου δημοσίου ἐκπαιδευτηρίου τῶν τυφλῶν ἐν Βοστώνῃ τῶν Ἠνωμ. Πολιτειῶν, μᾶς γράφει ὅτι μεταξὺ τῶν οἰκοτρόφων τοῦ καταστήματος εἶναι ἤδη τρεῖς τυφλοὶ κοφάλαοι, ἐκ γενετῆς πάσχοντες, ἧτοι δύο μικρὰ κοράσια καὶ ἓν ἀγοράκι. Τὸ μεγαλύτερον τῶν κορασιῶν ἢ Ἑλένη Κέλλερ ἔμαθεν ἤδη οὐ μόνον νὰ ἀναγινώσκῃ, γράφῃ, σκέπτεται περὶ ὅλων τῶν ζητημάτων τοῦ βίου, ἀλλὰ καὶ νὰ ὀμιλῇ! Τὰ ἄλλα δύο παιδάκια εἶναι πολὺ μικρὰ ἀκόμη ἀλλὰ καὶ αὐτὰ βεβαίως θὰ μάθουν. Εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας ἐπιτυχίαν.

Ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Στεφάνου:

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ἉΓΙΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ.

Ὁ μητροπολιτικὸς αὐτὸς ναὸς τῆς Βιέννης, ἂν καὶ ἔχῃ μόνον τὸ ἦμιον τοῦ μεγέθους τῆς περιφήμου μητροπόλεως

τῆς Κολωνίας, ὑπὸ πολλῶν εἰδημόνων θεωρεῖται ὡς τὸ ἐκλεκτότατον δείγμα Γοθικῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἐν τῷ κόσμῳ. 1147
Ἐνεκαινίσθη τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1147

μ. Χ. Οἱ δύο αὐτοῦ πύργοι, οἱ κατὰ τὸν Βυζαντινὸν ρυθμὸν κατασκευασθέντες ἐπὶ τῆς δυτικῆς εἰσόδου, τῆς καλουμένης Γερανίου Πύλης, εἶναι τὰ λείψανα ναοῦ, κτισθέντος 200 ἔτη πρὸ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ κυρίου μέρους τοῦ παρόντος ναοῦ.

χύθη, ζυγίζοντα 13,571 ὀκάδας καὶ κατασκευασθέντα ἐκ τοῦ μετάλλου τῶν Τουρκικῶν κανονίων, τὰ ὁποῖα ἐκυριεύθησαν κατὰ τὴν διάλυσιν τῆς μεγάλης πολιορκίας τῆς Βιέννης ὑπὸ τῶν Τούρκων κατὰ τὸ ἔτος 1683.

Ὁ Χριστὸς προδιδόμενος ὑπὸ τοῦ Ἰούδα.

Τὸ μήκος τῆς μητροπόλεως ταύτης εἶναι 106 μέτρων, τὸ πλάτος 62 μ., τὸ δὲ κωδωνοστάσιον, ὅπερ εἶναι ἔργον ἐξόχου ἀρχιτεκτονικῆς, ἤρξατο τὸ 1359 καὶ ἐτελείωσε τὸ 1423. Ἐχει δὲ ὕψος 163 μ. καὶ φέρει τὸν μέγιστον κώδωνα, ὅστις ποτὲ ἐ-

ἦ θέα ἀπὸ τοῦ κωδωνοστασίου τούτου εἶναι ἐξαισία. Ἡ πόλις μὲ τὰ ἀνάκτορα καὶ τὰς ἄλλας μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς τῆς, ὁ κυανοῦς Δούναβις καὶ τὰ διάφορα πεδία τῶν μαχῶν τοῦ Μάρελφελδ, Ἀσπερν, Βάγραμ καὶ Λόβαου, ἐνθα ἡ Αὐστρία ἐπο-

λέμψε κατά τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, — ἅπαντα παρίστανται ἐνώπιον τοῦ θεατοῦ ὡς ὠραιότατον πανόραμα.

Ο ΙΟΥΔΑΣ ΠΡΟΔΙΔΩΝ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ.

Ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα, ἐνός τῶν δώδεκα μαθητῶν, ἔχει δώσει ἀφορμὴν εἰς πολλὰς εἰκασίας καὶ οὐκ ὀλίγας συζητήσεις ὡς πρὸς τὰ ἐλατήρια, τὰ κινήσαντα αὐτὸν εἰς τοιαύτην βδελυρὰν πράξιν. Ἐκ τῶν κυριωτέρων δὲ γνυμῶν παραθέτομεν ἐνταῦθα τὰς ἑξῆς:

Τινὲς ἐνόμισαν ὅτι ἡ πράξις τοῦ Ἰούδα ἦτο ἀποτέλεσμα φρενοβλαβίας. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν φαίνεται ὀρθόν, διότι ἅπαντα τὰ περιστατικά, τὰ μετὰ τῆς πράξεως συνδεόμενα, δεικνύουσιν ἄνθρωπον ὑγιῶς ἔχοντα τὰς φρένας. Οὔτε πάλιν δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν τὴν συναίσθησιν καθήκοντος πρὸς τὴν δικαιοσύνην διότι ἐὰν ὁ Ἰούδας ἐγνώριζεν ὅτι ὁ διδάσκαλός του εἶχε πράξει ἢ ἐμελέτα κακόν τι κατὰ τῆς πατρίδος του ἢ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχῆς, βεβαίως θὰ παρουσιάζετο ἔπειτα εἰς τὴν διαδικασίαν ὡς μάρτυς καὶ θὰ ἀπεκάλυπτεν αὐτά, ἀφοῦ μάλιστα οἱ ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς ἐζήτησαν μαρτυρίαν κατὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ μὴ εὐρόντες ἠναγκάσθησαν νὰ προσαγάγῃσι ψευδομάρτυρας. Ἐκτός τούτου ἡ γνῶσις καὶ τοῦ ἐλαχίστου σφάλματος ἐκ μέρους τοῦ Χριστοῦ θὰ συνετινεῖν εἰς τὸ νὰ καθησυχάσῃ τὴν συνείδησιν τοῦ Ἰούδα καὶ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ παρουσιασθῇ ἔπειτα εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς, νὰ ρίψῃ κάτω τὰ ἀργύρια καὶ νὰ αὐτοκτονήσῃ.

Οὔτε δεόν νὰ ἀποδοθῇ ἡ πράξις του εἰς αἰσθημα ἐκδικήσεως διὰ τὴν ἐπίπληξιν, τὴν ὁποίαν ἔλαβε παρὰ τοῦ Χριστοῦ, διότι ἐθεώρησεν ὡς ἀπώλειαν τὸ βαρύτιμον μῦρον μὲ τὸ ὁποῖον Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου. Ἡ μετὰ τῶν ἀρχιερέων συμφωνία τοῦ Ἰούδα ἐγένετο δύο ἡμέρας μετὰ τὸ συμβάν ἐκεῖνο, οὔτε ἦτο τοιαύτης σημασίας τοῦτο, ὥστε νὰ τὸν ἐξωθήσῃ εἰς τὸσον φοβεράν πράξιν.

Οὔτε πάλιν εἰς ἀπλὴν αἰσχροκέρδειαν. Διότι ὄχι μόνον ἦσαν τὰ 30 ἀργύρια (περίπου 60 φράγκα) πολὺ εὐτελὲς ποσὸν διὰ τὴν προδωσὴν τὸν διδάσκαλον καὶ φίλον του, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ ἐπέστρεφεν ἔπειτα τὰ ἀργύρια εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς τυπτόμενος ὑπὸ τῆς συνειδήσεως ὅτι παρέδωκεν αἷμα ἁθῶν, ἐὰν μόνον καὶ μόνον πρὸς ἀργυρολογίαν τὸν παρέδιδεν.

Οὔτε τέλος εἰς τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Χριστὸς ἐμελλε νὰ ἐκτελέσῃ θαῦμά τι διὰ τοῦ ὁποῖου νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν του καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐπίγειον βασιλείαν, τὴν ὁποίαν οἱ μαθηταὶ του περιέμενον.

Ἡ πράξις αὕτη πρέπει νὰ ἀποδοθῇ μᾶλλον εἰς τὴν συνδρομὴν ὀλίγον ἐξ ὧν τῶν ποικίλων ἐλατηρίων τούτων, ἐπισπευθεῖσαν καὶ ὑπὸ τοῦ φόβου τῆς κατασιγῆς, ἣν θὰ ὑπέφερον, ἐὰν ὁ Χριστὸς ἀπεκάλυπτε τὰ ὅσα ἐτέκταινε ὁ Ἰούδας κατ' αὐτοῦ, ἀφοῦ τοῦ εἶχε δώσει φανεράν νύξιν περὶ τούτου εἰς τὸ τελευταῖον ἐκεῖνο δεῖπνον.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ἡ ζωὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ Ἰούδα παραδειγματίζουν μεγάλην καὶ σπουδαίαν ἀλήθειαν, διδασκομένην ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς ὅτι δηλ. πᾶσαι αἱ ἀνθρώπινα πράξεις καίπερ ἄτομικαὶ καὶ ἐλευθέρως καὶ ἄνευ ἐξαναγκασμοῦ πραττόμεναι, εἶναι ὅμως κρῖκοι εἰς τὴν μεγάλην ἄλυσιν τῶν ἀνεξιχνιάστων βουλῶν τοῦ Θεοῦ, ὥστε ἐνῶ ἀφ' ἐνός ὁ ἄνθρωπος συναισθάνεται ὅτι ἐνεργεῖ κατ' ἰδίαν ἐκλογὴν καὶ βούλησιν, ἀφ' ἑτέρου συντελεῖ πρὸς προαγωγὴν τῶν σχεδίων τοῦ Θεοῦ.

Περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἐτελεύτησεν ὁ Ἰούδας, ἐγράφησαν πολλὰ καὶ ἐγένοντο πολλὰ ὑποθέσεις, τὸ μόνον ὅμως βέβαιον εἶναι ὅτι ἠτύοκτόνησε, κρεμασθεὶς πρῶτον καὶ καταπεσὼν ἔπειτα ἐκ τῆς ἀγχόνης καὶ καταμεισθεὶς.

Τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰούδα μᾶς διδάσκει προσέτι ὅτι οὐδεμίαν ἐξωτερικὴν σχέσιν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, οὐδεμίαν συμμόρφωσιν πρὸς τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους τῆς θρησκείας, οὐδεμίαν ἀπόλαυσιν τῶν ὑψίστων προνομίων τῆς εἶναι ἱκανὴ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον, ἂν μὴ ἡ καρδιά ἀνακαινισθῇ ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ. Ὅθεν ἂς μὴ ἀρκώμεθα, μηδὲ ἐπιστηριζώμεθα εἰς ταῦτα, ἀλλ' ἂς ἀγωνιζώμεθα νὰ ἀποκτήσωμεν τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, ὅτι εἶμεθα ἀληθῆ τέκνα τοῦ Θεοῦ διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

ΦΥΤΟΝ ΑΙΜΟΒΟΡΟΝ

Ἄς μὴ σὰς φανῆ παραδόξον, Ὑπάρχει ἐν τῇ Κεντρικῇ Ἀμερικῇ πλοσίον τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Παναμᾶ, φυτόν τι, ὅπερ ναὶ μὲν δὲν τρώγει σάρκα, ἀλλὰ πίνει αἷμα. Φύεται πάντοτε εἰς τὰ βαλτώδη μέρη ὑποκάτω μεγάλου τίνος δένδρου· ἔχει δὲ ἐν προεξία τὴν ὄψιν ἐξοῦς ἀματέλου ἢ κολοκυνθιάς. Ἄμα ὅμως τὸ ἐγγίσθαι,

ἀρχίζει νὰ ἀνορθοῦται καὶ νὰ στρέφεται κατὰ τρόπον, ὅπου σὲ κάμνει νὰ ἀνατριχιάξῃ, καὶ περιπτύσσεται μὲ ἀπίστευτον ταχύτητα τὸ ἀντικείμενον, ὅπου τὸ ἤγγισεν. Εἶναι δὲ ἀδύνατον εἰς τὸν βοτανικὸν νὰ ἐξετάσῃ καὶ τὰ μικρότατα φυτὰ τοῦ εἶδους τούτου, διότι κολλᾷ καὶ εἰς τὸ δέρμα καὶ δὲν ἀποσπάται χωρὶς νὰ ἀποσπάσῃ οὐ μόνον τὸ δέρμα ἀλλὰ καὶ ὀλίγην σάρκα ἀκόμῃ. Ἡ φοβερὰ αὕτη ροφητικὴ δύναμις ἐνεργεῖται δι' ἀπείρου ἀριθμοῦ μικρῶν στομάτων, ἅτινα ροφῶσι τὸ αἷμα τοῦ συλληφθέντος θύματος, ἀφοῦ προηγουμένως γίνῃ ἐκρῖσις χυμοῦ, ὁμοιάζοντος μὲ φαρκόκollαν, χρώματος μέλανος καὶ ἔχοντος φοβερὰν καὶ ἀνυπόφορον ὀσμίνην. Μὲ τὸν χυμὸν τούτον, ὡς φαίνεται, ἀλείφει τὸ φυτὸν τὸ θῦμά του, ἀφ' ἑνὸς ἵνα τὸ καταβάλλῃ διὰ τῆς δυσωδίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἵνα κολλήσουν ἐπ' αὐτοῦ καλῶς οἱ κλάδοι του.

Βοτανικὸς τις, ὅστις ἀνεζητεῖ ποτε φυτὰ εἰς τινα βάλτον κατ' ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἤκουσε τὸν σκύλον του νὰ φωνάζῃ ὡσεὶ πονῶν. Προσδραμὼν τὸν εὔρεν ἐντετυλιγμένον εἰς δίκτυον κλάδων καὶ φάλλον τοῦ φοβεροῦ τούτου φυτοῦ, μετὰ μεγάλῃς δὲ δυσκολίας κατάρθωσε νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ. Ὅταν ἐκοπτε τοὺς κλάδους τοῦ φυτοῦ, οὗτοι ἐστρέφοντο καὶ προσεκαλῶντο εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ ὅπου τὸν ἤγγιζον, μόνον διὰ τῆς ἀπωλείας τοῦ δερματός του κατάρθωνε νὰ ἀπαλλαγῇ.

Ὅταν ἠλευθέρωσε τὸν σκύλον του, εὔρε τὸ δέρμα τούτου ζωημένον, ὡδὴν σταφύλιον ἡμίξηρον, τὸ δὲ δυστυχῆς ζῶον δὲν ἠδύνατο νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του, τόσον ἥτο ἐξηντλημένον. Λέγεται δὲ ὅτι Ἀγγλος τις ἀπεκοιμήθη ποτε ὑποκάτω δένδρου πλυσίον μεγάλου τοιοῦτου φυτοῦ καὶ ἐξέπνυθεν εὐρὼν ἑαυτὸν ἐμπλεγμένον, καὶ μὲ ὄλας τὰς προσπάθειάς του, ὅπως διασωθῇ ἀπὸ τὰ φοβερὰ δεσμά του, ἀπέθανεν ἐξ ἀποροφθῆσεως τοῦ αἱματός του. Ὅμοίως ἀπώλετο καὶ τις κατάδικος δραπέτης, ὅστις ἐκρύπτετο εἰς τὰς βάλτους.

Ἐχουν μάλιστα γίνεαι πειράματα ὑπὸ τῶν βοτανικῶν. Ἦρπτον τεμάχιον ὀμοῦ κρέατος, ἕως μίαν ὀκτῶν, εἰς τὸ φυτὸν τούτου τὸ φυτὸν ἀνορθοῦται, τὸ περιπτύσσεται, ἀπορροφᾷ τὸ αἷμα μέχρι τῆς τελευταίας σταγόνης ἐντὸς πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας καὶ εἶτα ἀφίνει τὸ κρέας νὰ πέσῃ. Τόσον δὲ ἀκόρεστον εἶναι ὥστε καὶ δέκα ὀκτάδας κρέατος δύναται νὰ ἀπομυζήσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀφ' ἑτέρου δύναται ἐπὶ μῆνας ὀλοκλήρους νὰ μὴ φάγῃ τίποτε, χωρὶς νὰ μαρανθῇ.

Οἱ ἐντόπιοι ἐννοεῖται πολὺ φοβοῦνται τὸ φυτὸν τούτου, τὸ ὀνομάζουν δὲ «τοῦ διαδόλου τὸ κλῆμα.»

— Πρὸς τοὺς μικροῦς συνδρομητάς τῆς

«ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.»

Ἀγαπητοὶ μοι μικροὶ φίλοι!

Μετὰ λύπης βεβαίως θὰ ἀκούσητε σεῖς, ὅπως μὲ λύπην σὰς ἀναγγέλλω ἐγὼ, τὴν διακοπὴν τῆς ἐκ-

δόσεως τῆς εἰλικρινοῦς ταύτης φίλης τῶν παιδίων, ἥτις ἐπὶ 26 ὄλα ἔτη ἔχει ἐπισκεφθῆ τακτικῶς πολλὰς ἐκ τῶν οἰκογενειῶν οὐ μόνον ἐν Ἑλλάδι, ἀλλὰ καὶ ἐν Τουρκίᾳ καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας χώρας τῆς γῆς, ὅπου εἶναι ἐγκατεστημένα Ἑλληνικαὶ οἰκογένειαι.

Ἡ «Ἐφημ. τῶν Παίδων,» ὡς γνωστὸν, ἦτο ἡ πρώτη ἐφημερίς διὰ παιδία καὶ ἡ πρώτη ἢ εἰσαγαγοῦσα ἐν Ἑλλάδι τὸ εἰκονογραφημένον εἶδος τῶν περιοδικῶν καὶ οὐ μόνον ὡς πρὸς τὰς εἰκόνας καὶ τὸν χάρτην ἔσχε τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν εἰκονογραφημένων περιοδικῶν, τῶν κατόπιν ἐκδοθέντων, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὸ ποῖον τῆς ὕλης οὐδὲν τούτων δύναται νὰ συγκριθῇ μετ' αὐτῆς ἀνδρῆ καὶ τώρα. Τούτου ἕνεκα ἔσχεν εὐρεῖαν κυκλοφορίαν.

Δυστυχῶς ὅμως ἡ χρηματιστικὴ κρίσις, ἥτις μαστίζει ὄλους τοὺς κλάδους τῆς κοινωνίας ἡμῶν, ἐπιρρέασε φυσικὰ καὶ τὸν τύπον. Ἡ τιμὴ τοῦ χάρτου ἀπὸ τῶν εἰκόνων ἐδιπλασιάσθη, τὸ δὲ συνάλλαγμα ἀνῆλθεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε ἐδέησεν ἡ ἢ τιμὴ τῆς Ἐφημερίδος ν' αὐξηθῇ, ἡ ἢ ἐκδοσις τῆς νὰ διακοπῇ.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ σκοπὸς ἡμῶν ἀρχαιμένων τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς ἦτο νὰ θέσωμεν εἰς τὰς χεῖρας πάντων τῶν παιδίων ἀνάγνωσμα διδακτικὸν ἀμα καὶ τερπνὸν καὶ ὠφέλιμον, διὰ τῆς εὐτελοῦς συνδρομῆς τῆς μῖας δραχμῆς, ἡ δ' αὐξήσις τῆς τιμῆς ἀναλόγως τῆς ὑπερτιμῆσεως τῶν πραγμάτων θὰ ἐστῆρει πολλὰς ἐκατοντάδας τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν τῆς εὐχαριστήσεως καὶ ὠφελείας, ἅτινα ἀπελάμβανον ἐκ τῆς ἀναγνώσεως αὐτῆς, διὰ τοῦτο ἐθεωρήθη καλλίτερον νὰ διακοπῇ ἡ ἐκδοσις αὐτῆς ἐπὶ τοῦ παρόντος, μέχρις οὐ τακτοποιηθῶσι τὰ οικονομικὰ τοῦ ἔθνους ἡμῶν.

Ἀποχαριετῶν λοιπὸν τοὺς πολυαριθμοὺς μικροῦς μου φίλους, εὐχομαι εἰς πάντας καὶ ἕκαστον αὐτῶν ὑγείαν καὶ πᾶν ἐπιθυμητόν. Ὅσοι δὲ τούτων δὲν ἔχουσιν ὀλοκλήρον τὴν σειρὰν αὐτῆς, δύνανται νὰ προμηθευθῶσι τὰ σώματα ὄλων τῶν παρελθόντων ἐτῶν, γράφοντες πρὸς τὸν Συντάκτην αὐτῆς ἵνα ἔχωσιν οὕτω εἰς τὴν κατοχὴν αὐτῶν μίαν ποικίλην καὶ ὠραίαν εἰκονογραφημένην Ἐγκυκλοπαιδείαν, διότι τιαυτὴ πράγματι εἶναι ἡ «Ἐφημ. τῶν Παίδων.»

Ἄλλ' ἐνῶ ἀφ' ἑνὸς διακόπτεται ἡ ἐκδοσις τῆς «Ἐφημ. τῶν Παίδων,» ἐπαναλαμβάνεται ἀφ' ἑτέρου ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1894 ἡ ἐκδοσις τοῦ κατὰ τὸ 1886 διακοπέντος «Ἀστέρου τῆς Ἀνατολῆς,» ἐφημερίδος οἰκογενειανικῆς σπουδαίας χρησιμότητος, ἐς τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἐκδόσεως τῆς ὁποίας ἐνδίδομεν δι' ἄλλους τε λόγους καὶ δὴ ἕνεκα τῶν πολυλῶθεν ἐρχομένων παρακλήσεων καὶ εὐχῶν, ὅπως τὸ τόσον κατάλληλον ἐκεῖνο ἐβδομαδιαῖον περιοδικὸν ἐπαναλάβῃ τὰς ἐπισκέψεις του εἰς τὰς οἰκογενείας αὐτῶν.

Ὁ φίλος σας

Μ. Α. Καλοποθένης.

